अपरं च । महतामास्पदे नीचः कदापि न हि युज्यते ।
न हि चूडामणिस्थाने पादुका कैश्चिदिष्यते ॥ ११ ॥
तथा चोक्तं । नीचः श्लाघ्यपदं प्राप्य स्वामिनं लोप्तुमिच्छति ।
मूषिको व्याघ्रतां प्राप्य मुनिं हन्तुं गतो यथा ॥ १२ ॥

Fab. VI. चित्रवर्णः पृच्छति कथमेतत् । दूरदर्शी कथयति । अस्ति गौतमस्य महर्षेस्तपोवने महातपा नाम मुनिः । तेनाश्रमसंनिधाने मूषिकशावकः श्येनमुखाद्भ्रष्टो दृष्टः । पश्चाद्दयालुना मुनिना नीवारकणैः स पालितः । तं च मूषिकं खादितुं यत्नादन्विषन् विडालो मुनिना दृष्टः । ततस्तेन तपःप्रभावान्मूषिको विडालः कृतः । स च कुक्कुराद्बिभेति । ततोऽसौ विडालः कुक्कुरः कृतः । कुक्कुरस्य च व्याघ्राद्भयं महत् । तदनन्तरं स कुक्कुरो व्याघ्रः कृतः । अथ व्याघ्रमपि तं मुनिर्मूषिकनिर्विशेषेण पश्यति । तं च मुनिं दृष्ट्वा सर्वे वदन्ति । अनेन मुनिना मूषिकोऽयं व्याघ्रतां नीतः । एतच्छ्रुत्वा व्याघ्रः सव्यथोऽचिन्तयत् । यावदनेन मुनिना जीवितव्यं तावदिदं स्वरूपाख्यानं ममाकीर्तिकरं न पलायिष्यते । इत्यालोच्य मुनिं हन्तुमुद्यतः । ततो मुनिना तज्ज्ञात्वा पुनर्मूषिको भव इत्युक्त्वा मूषिक एव कृतः । अतोऽहं ब्रवीमि नीचः श्लाघ्यपदं प्राप्य इत्यादि । अपरं च देव सुकरमपि नैतत् । शृणु ।

भक्षयित्वा बहून् मत्स्यान् उत्तमाधममध्यमान् ।
अतिलौल्याद्बकः पश्चान्मृतः कर्कटसंग्रहात् ॥ १३ ॥

Fab. VII. चित्रवर्णः पृच्छति कथमेतत् । गृध्रः कथयति । अस्ति मालवविषये पद्मगर्भाभिधानं सरस्तत्रैको वृद्धबकः सामर्थ्यहीन उद्विग्नमिवात्मानं दर्शयित्वा स्थितः । स च केनचित् कुलीरेण दूरादेव दृष्टः पृष्टश्च । किमिति भवान् आहारपरित्यागेन तिष्ठति । बकेनोक्तं । मत्स्या मम जीवनहेतवस्ते चाव-